

Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság

Bf.II.141/2025/17. szám

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Győrött, 2026. április 9. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

Az embercsempészség büntette miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Szombathelyi Törvényszék 2025. december 1. napján kihirdetett, 47.B.16/2025/20. számú ítéletét *helybenhagyja*.

A kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt.

Az eljárás során felmerült további 475.329,- (négy-száz-hetven-ötezer-három-száz-huszonkilenc) forint büntető költségét az állam viseli.

I n d o k o l á s

[1] A Szombathelyi Törvényszék a 2025. december 1. napján megtartott előkészítő ülés alapján meghozott és ugyanezen a napon nyilvánosan kihirdetett, 47.B.16/2025/20. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat társtettesként, folytatólagosan elkövetett embercsempészség büntetéseben (Btk. 353. § (1) bekezdés, (3) bekezdés a) és d) pont, (4) bekezdés a) pont) mondta ki bűnösnek és ezért őt, mint bünszervezetben elkövetőt 8 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre, 5 év közúti járművezetéstől eltiltásra és 10 év Magyarország területéről történő kiutasításra ítélte azzal, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható a kiszabott szabadságvesztés büntetéséből.

Rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a büntetőeljárás során lefoglalt bűnjelek további sorsáról, valamint 3.000,- euró erejéig a vádlottal szemben vagyoneklobzást rendelt el.

Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült büntető költség összegéből 5.526.626,- Ft megfizetésére, megállapítván azt is, hogy a fennmaradó 2.066.740,- Ft büntető költségét az állam viseli.

[2] A törvényszék fenti ítélete ellen a vádlott védője enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] Jogorvoslati kérelmének írásbeli indokolásában a védő arra mutatott rá, hogy az általa előterjesztett fellebbezésben foglaltak alkotmányjogi megfontolásokon, másodsorban büntetőjogi (bűnösségi és büntetés kiszabási) szempontokon alapulnak, harmadsorban pedig humanitárius szempontú megközelítést foglalnak magukban.

Védekezésének központi elemévé a fentiek szerint a büntetőeljárás alá vont személy és védője jogbiztonsághoz való jogát, jogban való bizakodását tette, amely jelen büntetőeljárásban

egyértelműen és komolyan sérült, védeence ugyanis az eljárás során az adott jogszabályi környezetben teljes együttműködést tanúsított a hatóságokkal, beismerése nem pusztán a saját tevékenységére, hanem a bünszervezetben betöltött szerepére és a szervezettel kapcsolatos információk feltárására is kiterjedt, az eljárás megindulásakor hatályban volt, a reintegrációs őrizettel kapcsolatos szabályozás által meghatározott jogszabályi környezetben a védekezésüket úgy alakították, hogy a terhelt lehetőség szerint minél előbb szabaduljon, ezért tehát teljes együttműködést tanúsított, időközben azonban megváltoztak a jogszabályok, amelyek miatt olyan mértékű jogbizonytalanság alakult ki, hogy a terhelt és a védője a hatékony védekezéssel kapcsolatos jogait nem gyakorolhatta, a vonatkozó magyar jogszabályok gyakori és jelentős mérvű változásai megfosztották védencét a hatékony jogi védelem lehetőségétől.

Büntetőjogi szempontból elemezve megállapítható, hogy a vádlott tevékenysége a bünszervezet működésének legalsó szintjén valósult meg a tényleges végrehajtás, kivitelezés formájában, kiemelésre érdemes, hogy a büntetlen előéletű védeence csekély szerepet játszott, csak az egyik kis fogaskereke volt a nagy szerkezetnek, annak hasznából elhanyagolható mértékben részesült, a bűnösségének megállapítható foka is csekély, ezért a vele szemben elsőfokon alkalmazott szankció kirívóan és aránytalanul súlyos, az egyik büntetési alapcél, az egyéniesítés teljes hiányát mutatja az addig törvénytisztelő állampolgárként az életét élő vádlottal szemben.

Fentiekben túlmenően humanitárius jogelvek és szempontok is alapjaiban kérdőjelezik meg az elsőfokú szankció jogszerűségét, helytállóságát és méltányosságát. Az ugyanezen bünszervezet azonos szintjén álló, illetőleg abban jelentősebb szerepet, szervezési feladatokat is ellátó személyek Ausztriában történő elítélése során lényegesen enyhébb joghátrányokat határoztak meg, a szervezet vezető szintjén tevékenykedő személy is 5 évet el nem érő tartamú szabadságvesztés büntetésben részesült.

A fentiek mellett a védelem hivatkozott a vádlott édesapjának súlyos szív- és cukorbetegségére, valamint arra a körülményre, hogy az elrendelt kényszerintézkedés miatt védeence immár 30 hónapja van távol a családjától idegen országban, idegen fogvatartási körülmények között, amely az átlagost meghaladó megterhelést és létbizonytalanságot okoz védencénél.

A fentiekre figyelemmel fenntartotta az elsőfokon kiszabott szankció lényeges enyhítésére irányuló indítványát.

[4] A Győri Fellebbviteli Főügyészség a BF.316/2025/1-I. számú átiratában az enyhítésért bejelentett védelmi fellebbezést alaptalannak ítélve arra mutatott rá, hogy a másodfokú felülbírálat a Be. 590. § (3) és (5) bekezdésére figyelemmel korlátozott, a törvényszék a bűnösséget beismerő nyilatkozat elfogadását követően előkészítő ülésen hozta meg az ítéletét, hatályon kívül helyezésre okot adó szabálysértés nem történt, a tényállás megalapozottsága nem vizsgálható, a vádlott büntetőjogi felelősségének megállapítása okszerű, az elkövetéskori Btk. alkalmazása és a minősítés is helytálló.

Az ügyészi álláspont az összes körülmény figyelembevételével az elsőfokon kiszabott szankciót arányosnak ítélte, az enyhítő körülményekkel szemben azonban feltárhatók olyan súlyosító körülmények, amelyek komoly nyomatékára figyelemmel a törvényszék által meghatározott joghátrány nem aránytalan, hanem összességében egy méltányos büntetés, amelynek enyhítését a bűncselekmény kiemelkedő tárgyi súlya miatt nem tartotta indokoltnak.

A fentiek alapján indítványozta, hogy az ítéltábla nyilvános ülésen elbírálva az előterjesztett fellebbezést, a Szombathelyi Törvényszék támadott határozatát a Be. 605. § (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

[5] A fellebbviteli nyilvános ülésen előadott perbeszédekben a vád és védelem képviselője az írásbeli beadványaikkal egyezően tartották fenn indítványaikat, a terhelt az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában ismételten a teljes megbánásának adott hangot, ígéretet téve, hogy ez nem fog többször előfordulni, a jövőben nem fog bűncselekményt elkövetni. Maga is hivatkozott az édesapja súlyos szív- és cukorbetegségére, amelynek kezelése Ország1-ben rendkívüli költségeket emészt fel, amelynek előteremtésére a szerény anyagi körülmények között élő családja nem képes, s ezért volt kénytelen szerepet vállalni az embercsempészsben. Hivatkozott a hosszú idejű előzetes fogvatartására is, amely következtében immár 30 hónapja nem tudja tartani a kapcsolatot a családjával, és így nyilvánvalóan anyagi segítséget sem tud nyújtani részükre.

Fentiekre figyelemmel méltányos döntés meghozatalát, az elsőfokon kiszabott szabadságvesztés lényeges enyhítését kérte.

[6] A másodfokú felülbírálat során az ítéltábla a Be. 580. § (2) bekezdésében, az 583. § (3) bekezdés a) pontjában, az 590. § (3) és (5) bekezdésében, továbbá az 591. § (2) bekezdésében, valamint a 606. § (3) bekezdésében foglaltak szerint korlátozott felülbírálatot folytatott le, ekörben megállapítható volt, hogy a törvényszék a fellebbviteli eljárásban megalapozottságát illetően nem vizsgálható ítéleti tényállást a váddal egyezően állapította meg, a terhelt felmentésére, illetőleg vele szemben az eljárás megszüntetésére nem volt ok, a cselekmény minősítése mindenben megfelel a büntető anyagi jog szabályainak.

[7] A rendelkezésre álló iratok tartalma alapján a felülbírálat során megállapítást nyert, hogy az elsőfokon eljáró törvényszék a megtartott előkészítő ülésen a vádlott beismerő vallomását és a tárgyaláshoz való jogáról lemondó nyilatkozatát a törvényi előírásoknak mindenben megfelelő módon elfogadva hozta meg az ítéletét.

[8] A fentiek szerinti felülbírálat során a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletnek a fellebbezéssel sérelmezett rendelkezéseit, illetőleg részeit vizsgálta felül, ezen túlmenően a támadott határozat fellebbezéssel nem érintett része tekintetében is felülvizsgálta az elsőfokú bírósági eljárást, a Be. 607. § (1), továbbá a 608. § (1) és 609. § (1) bekezdéseiben foglaltakkal összefüggésben a perrendi szabályok megtartását, továbbá a bűncselekmények minősítésére vonatkozó, illetőleg a szankciók alkalmazásával kapcsolatos rendelkezéseket.

[9] A másodfokú felülbírálat eredménye összességében azt igazolta, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok megtartása mellett folytatta le, ennek során a fentebb hivatkozott, hatályon kívül helyező és megalapozó eljárási hibát, illetőleg mulasztást nem vétett, okszerűen foglalt állást a terhelt büntetőjogi felelőssége tárgyában és az anyagi jognak megfelelően minősítette a vádlott terhére rótt cselekményt is.

[10] A másodfokú bíróság a törvényszék jogi indokolásával tekintetben is mindenben egyetértett, miszerint a terhelt tisztában volt azzal, hogy bünszervezet keretében, annak a legalsó szintjén eljárva migráns személyeknek az általa kivitelezett szállítással

segítséget nyújt több különböző határszakasz meg nem engedett módon, jogszabályi rendelkezések megszegése útján történő átlépéséhez, ezért vagyoni előnyben is részesült.

Nyilvánvalóan megállapítható az is, hogy a szellőzetlen gépkocsiban minimális helyen, hosszú időtartamban történő utaztatásuk során fizikális és lelki gyötrelmeket szenvedtek el a migráns személyek, ilyen módon a sanyargatással történő elkövetés törvényi feltételei is megállapíthatóak.

[11] A büntetés kiszabása körében irányadó releváns körülmények felülvizsgálata körében a másodfokon eljáró bíróság is vizsgálta és értékelte a törvényszék által helytállóan feltárt bűnösségi és büntetéskiszabási tényezőket, ezzel összefüggésben megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a terhelt javára megállapítható enyhítő körülményeket teljeskörűen feltárta, és azok tárgyi súlyára is kellőképpen figyelemmel volt, mind a súlyosító, mind az enyhítő tényezőket megfelelő nyomatékkal értékelte.

A szankció alkalmazás körében a vádlott feltáró jellegű beismerése és a büntetlen előélete kétségtelenül jelentős nyomatékú enyhítő körülmény, ezzel szemben állnak azonban a kifejezetten jelentős súlyú súlyosító tényezők, amelyek körében az összesen 108 fő szállítása mellett figyelemmel kellett lenni arra a tényre is, hogy a bűncselekmény a folytatólagos elkövetésen belül 10 különböző időpontban megvalósított részcselekmény elkövetését foglalja magában, mindebből, illetőleg az utaztatás konkrét körülményeiből következően a vádlott személyiségének társadalomra veszélyességét jelentősnek kellett minősíteni.

[12] A fentiek szerint a büntetéskiszabási körülmények helytálló értékelése mellett elsőfokon kiszabott szankció az összes kimutatható elkövetési körülménnyel is arányos joghátrány, annak enyhítésére a bűncselekmény kiemelkedő tárgyi súlya miatt nem kerülhetett sor.

[13] Figyelemmel arra, hogy a fellebbezéssel támadott elsőfokú határozat egyéb rendelkezései is törvényesek és megalapozottak, az ítéltábla a Be. 599. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülés keretében eljárva a jogorvoslatot támadott elsőfokú határozatot a Be. 605. § (1) bekezdésének alkalmazásával helybenhagyta azzal, hogy a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdései alkalmazásával a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a másodfokú határozat kihirdetésének napjáig eltelt időt, illetőleg a Be. 613. § (1) bekezdése alapján az eljárás során továbbiakban felmerült bűnügyi költség összegét megállapítva egyúttal rendelkezett annak viselése tárgyában is.

Győr, 2026. április 9.

Dr. Zólyomi Csilla s.k.
a tanács elnöke

Dr. Németh Balázs s.k.
előadó bíró

Dr. Papp Krisztina s.k.
bíró

Záradék:

Ezzel a végzéssel a Szombathelyi Törvényszék 2025. december 1. napján kihirdetett, 47.B.16/2025/20. számú ítélete a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2026. április 9.

Dr. Zólyomi Csilla s.k.

a tanács elnöke